

Чичо ми, който нѣмаше деца, ме прибра и осинови. Наскоро напустнахъ училището и по негово настояване отидохъ да уча занаятъ.

Когато станахъ на 17 години, и чичо се помина въ Цариградъ, гдето бѣше търговецъ на добитѣкъ.

Чичовитѣ длѣжници и съдружници ме повикаха да отида въ Цариградъ да съберемъ вересиитѣ и да уредимъ смѣткитѣ

Въ Цариградъ. Отидохъ въ Цариградъ. Касапѣ, съ които е тръгувалъ чичо, бѣха прѣснати изъ града, а нѣкои бѣха отсреща, на Азиятския брѣгъ. Съ единъ отъ съдружницитѣ решихме да отидемъ тамъ и слѣзохме къмъ пристанището.

На морския брѣгъ е дворецътъ на султана. Гледаме нѣколко красиви лодки, привързани край брѣга. Безъ да знаемъ, че тѣ били царски, искахме съ тѣхъ да минемъ отсреща.

Близко до лодкитѣ срещнахме голѣмо множество народъ, а срѣдъ народа двама полуголи пехливани (борци) се борятъ. Спрѣхме се да погледаме. Щомъ се свърши борбата, борцитѣ се отправиха къмъ двореца за бакшишъ. Тръгнахме съ множество и ние. Но скоро се видѣхме заградени между двореца и пристанището. Искахме да се измъкнемъ изъ множеството, но не можахме. Предъ насъ се яви единъ стражаръ и ни се скара:

— Какво търсите тука? Скоро да си вървите, защото, ако ви забележатъ голѣмцитѣ, могатъ да ви хвъркнатъ главитѣ!

Ние се извинихме, че сме хора чужденци и че не знаемъ, где се намираме.

Веднага се върнахме назадъ, но тука ни хванаха яничери, които пазѣха двореца и искаха да ни затворятъ. Съ голѣма мъжа можахме да се освободимъ и се отправихме къмъ общото пристанище.

Щомъ стѣпихме отвѣдъ на сушата — нова беда. Стражарътъ намѣри открития ми листъ ужъ нѣщо нередовенъ и ме арестува.

Д. Чолаковъ